

από τους πολυσύχναστους δρόμους, μέσα σ' ένα κτήμα που, όπως όλη η γωνία εκείνη της Έλβετίας, μοιάζει με το τελειότερο τεχνητό πάρκο του κόσμου.

»Εκεί του ζητάω να τοποθετήσει την Τερέζα, με όλους τους εμπιστούς υπηρέτες που θα της είνε αναγκαίοι. Κατένας δεν θα σκεφθώ να πάη να την αναζητήσει τόσο μακριά, άμα μάλιστα λάβης κατά την αναχώρησί σου και κατά την διάρκεια του ταξιδιού σου τις προφυλάξεις που θα σου πω σε λίγο.

— Άλλά θα μείνω κι' εγώ εκεί με την Τερέζα! είπε η Φράγκα. Δεν είν' έτσι, νουνά;

— Όχι.

— Ω! Θεέ μου! Θεέμου! Τι θα γίνει η αδελφή μου χωρίς έμένα;

— Μπορείς να είσαι ήσυχη με το γιατρό Στάικεν... Αυτός θα λάβη όλα τα θεραπευτικά και προφυλακτικά μέτρα. Ένω έδω, ο Ροβέρτος έχει την ανάγκη σου.

Η Φράγκα έγινε κατάχλωμη.

— Άλλ' από τη ζωή και το λογικό της Τερέζας, νουνά μου, εξαρτάται η ζωή κ' η τιμή του Ροβέρτου! φώναξε.

— Πιθανόν... Άλλά η Τερέζα στην Έλβετία δεν θα διατρέξη κανένα κίνδυνο. Στην κατάσταση που βρίσκεται δεν θα καταλάβη αν είσαι ή αν δεν είσαι κοντά της, ενώ ο Ρο-

βέρτος ολομόναχος στη φυλακή του, δυστυχισμένος κι' εγκαταλειμμένος απ' όλο τον κόσμο, τί θα γίνει αν δεν σε βλέπη κάθε τόσο; Η ανάκρισι σε λίγο θα τελειώση. Και αν ακόμα χρειαστή να κάνω τον κόσμο άνω - κάτω, θα κατορθώσω να σου δοθώ ή άδεια να τον δής. Κι' έτσι κι' αυτός που τόσο σ' αγαπάει, θα μπορέση να ύποφέρη τα πάντα μ' έγκαρτέρησι.

Μεθυσμένη η Φράγκα από χαρά, ρίχτηκε στην άγκαλιά της βαρώνης Γιάκομπσεν και την γέμισε φιλήματα.

— Ω! νουνά! της είπε. Ξέρεις, τον αγαπώ πάρα πολύ... και θ' αρχίσω να ζηλεύω για την αγάπη που νοιώθεις γι' αυτόν...

— Γιατί έχασα πολύ καιρό που πρέπει να τον κερδίσω! ψιθύρισε η Παυλίνα έτοιμη να παραδοθώ στην συγκίνησι που την κυριεύε καθώς συλλογιζόταν εκείνον, για τον οποίο πίστευε πειά άκραδάντως πως ήταν το παιδί του παιδιού της.

Άλλά απομακρύνοντας την Φράγκα με μιά απότομη κίνησι, της είπε:

— Άς μην αφήνουμε τη συγκίνησί μας να μας κυριεύη. Δεν έχουμε καιρό... Θα βγάλης τα ρούχα σου και θα ντυθής σαν άγόρι. Καθώς είσαι λεπτή, δεν θα παραλλάξης από παλληκαράκι δεκαεφτά - δεκαοχτώ χρονών. Η καμαριέρα μου θ' αναλάβη να κάνη πιό παχειά την Σίμπιλ που είνε αδύνατη σαν τηλεγραφόξυλο και, αντί των ρούχων που φοράει τώρα και τα όποια την δείχνουν τόσο παράξενη, θα της φορέση ένα καπέλλο δικό μου, ένα ταξιδιωτικό έπανωφόρι και φόρεμα μαύρο μεταξωτό. Έτσι, αν σ'ς ζητάν, με την περιγραφή που θα κάνη για σ'ς η Ναδίνα, πρέπει να ελπίζουμε ότι δεν θα σ'ς βρουν...

»Εκτός αυτού, αντί να πάτε στη Ζυρίχη, μέσω Μπελφόρ, που είνε ο συνηθισμένος δρόμος, θα φύγετε δια Λυόν, Γενεύης και Λουκέρνης, θα βρισκόσαστε στη Γενεύη απόψε κατά τις οχτώ και θα καταλύσετε στο «Γκράντ - Οτέλ», όπου θα μείνετε τη νύχτα. Είνε πολύ μεγάλο ξενοδοχείο αυτό και θα περάσετε άπαρατήρητες χάρις στη μεγάλη κίνησι των ταξιδιωτών.

»Εκεί, μικρή μου Φράγκα, θα προμηθευθής έναν οδηγό των έλβετικών σιδηροδρόμων και, αν βέβαια η Τερέζα είνε σε θέσι ν' αντιμετώπιση τους κόπους του ταξιδιού, θα φύγετε άβριο με την πρώτη άμαξοστοιχία της Λουκέρνης. Δεν

θα κατεβής όμως στη Λουκέρνη, αλλά στο Χάργκαν, έναν μικρό σταθμό κοντά στις όχθες της λίμνης της Ζυρίχης. Θα τηλεγραφήσω στο γιατρό Στάικεν να σ'ς περιμένη το άμάξι του εκεί.

Η Φράγκα άκουγε με προσοχή ό,τι της έλεγε η βαρώνη και, για περισσότερη ασφάλεια, έγραφε σ' ένα μικρό σημειωματάριο όλες τις οδηγίες της.

Τέλος, η καμαριέρα, η Μαρία, ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί της ό,τι χρειαζόταν για να μεταμορφωθώ η Φράγκα σε νεαρό κύριο.

Γρήγορα - γρήγορα, η Φράγκα μέσα στο μπουντουάρ της Παυλίνας φόρεσε τα άντρικά ρούχα.

Όταν ξαναγύρισε στην κρεβατοκάμαρη της βαρώνης, η όποια εν τώ μεταξύ είχε σηκωθώ και ντυθώ, η Παυλίνα δεν μπόρεσε να συγκρατήση μιά κραυγή έκπληξεως.

Πραγματικά, τίποτε δεν ήταν πιό κομψό, πιό ώραίο, πιό λεπτό και πιό λυγερό απ' τη Φράγκα ντυμένη μ' ένα βαθύ γκριζο κοστούμι και με μιά μπλε γραβάττα. Στα χέρια της κρατούσε μιά ρεπούμπλικα επίσης γαλάζια...

Η νέα άπόθεσε το καπέλλο στο τραπέζι της τουαλέτας της νουνάς της και, πριν εκείνη μπορέση να μαντέψη την κίνησί της, άφαιρέσε το χτένι που συγκρατούσε τους δυό δόλοχρυσους πλοκάμους των μαλλιών της. Άμέσως κατόπιν, άρπάζοντας ένα ψαλίδι, τους έκοψε και τους δυό...

Η βαρώνη έβγαλε μιά δυνατή κραυγή.

Άλλά οι δυό πλόκαμοι βρισκόντουσαν πειά κάτω κ' η Φράγκα χαμογελούσε.

— Καταλαβαίνεις πολύ καλά, νουνά μου, είπε άμέσως, ότι θα μου ήταν έντελώς αδύνατον να κρύψω τα πλούσια αυτά μαλλιά... Θα τους έκαναν όλους να με προσέξουν και να μαντέψουν το φύλο μου.

Με μεγάλη συγκίνησι η Παυλίνα έσκυψε και πήρε τις δυό χρυσές πλεξίδες.

Τις φίλησε τρυφερά και είπε:

— Θα κρατήσω τη μιά. Η άλλη είνε για τον Ροβέρτο.

Άφθονα δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της βαρώνης.

— Έλα, νουνά, μην κλαίς! είπε η Φράγκα. Έσύ ή ίδια μου είπες πρό όλίγου ν' αποφύγουμε τις συγκινήσεις, γιατί δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Φώναξε καλύτερα τη Μαρία, η όποια θα έχη έτοιμάσει πειά την Σίμπιλ, για να μου ταχτοποιήση λίγο τα μαλλιά και να με χτενίσω σαν άγόρι που ταξιδεύει με τη μητέρα του και την αδελφή του.

Η Παυλίνα, όταν μπήκε στο διπλανό δωμάτιο, όπου γινόταν η μεταμφίεσις της Σίμπιλ, δεν μπόρεσε να συγκρατήση μιά κραυγή έκπληξεως.

Πραγματικά, με μεγάλη δυσκολία θ' αναγνώριζε κανείς στο πρόσωπο της μαυροφορεμένης αυτής κυρίας, της χειιάς μέσα στην πλουσία τουαλέττα της, την ισχνη Σίμπιλ που ντυνόταν πάντα στα λευκά.

Η Παυλίνα έδωσε μερικές διαταγές στη Μαρία σχετικές με την Φράγκα, κι' έπειτα προχώρησε προς την Τερέζα που καθόταν άκίνητη και άμίλητη σε μιά πολυθρόνα.

Του κάκου όμως η βαρώνη της ψιθύριζε τρυφερά και στοργικά λόγια. Η Τερέζα ούτε καταλάβαινε, ούτε έβλεπε τίποτε.

Τότε η βαρώνη Γιάκομπσεν πλησίασε την Σίμπιλ και της έδωσε τις ίδιες οδηγίες που είχε δώσει και στη Φράγκα.

— Η Φράγκα τα κατάλαβε όλ' αυτά καλά, δεν είν' έτσι; ρώτησε η Σίμπιλ.

— Ναι, γιατί με άκουσε με προσοχή και κράτησε σημειώσεις.

— Τότε είνε περιττό να τα πήτε και σε μένα. Η Φράγκα,

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ.— Δεν ντράπηκες να κλέψης πενήντα δραχμές από τον φτωχό αυτόν άνθρωπο;
Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ.— Δεν φταίω εγώ, κύρ άστινόμε... Αυτά μονάχα είχε στην τσέπη του...